

Jézus Krisztus fogadtatása a mennyben

Időpont: 1946. május 30. Áldozócsütörtök

Helyszín: Nyíregyháza - Közkórház

Alapige: Zsoltár 110,1-4

Dávidé; zsoltár. Monda az Úr az én uramnak: Ül az én jobbomon, amíg ellenségeidet számolyul vetem a te lábaid alá.

A te hatalmad pálcáját kinyújtja az Úr Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között!

A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpir méhéből leszen ifjaidnak harmatja.

Megesküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisedek rendje szerint.

Ez a zsoltár egyike a legnevezetesebb zsoltároknak. A messiási zsoltárok között egészen különleges helyet foglal el, mert benne nem közvetve prófétál a zsoltárköltő bizonyos adott helyzetben, amelyet azután később a Szent Lélek beigazolt az Úr Jézus életében, hanem közvetlenül beszél nekünk a Messiásról. Ezért nem csoda, hogy kedves zsoltára ez azoknak, akiknek kedves a Messiás. Augustinusnak és Luthernek is kedves zsoltára volt ez a zsoltár, de kedves zsoltára volt a mi Urunk Jézusnak is. Ezt a zsoltárt Ő maga önmagára vonatkoztatta és mikor egyszer az Ő személyéről és értékéről volt szó, érvül önmaga mellett ezt a zsoltárt vette elő és tette fel a farizeusoknak azt a zavarba ejtő kérdést: hogy mondhatja Dávid urának azt, aki később lett, mint Dávid.

Ez a zsoltár nemcsak közvetlen messiási zsoltár, hanem áldozócsütörtöki zsoltár is. Arról ad nekünk némi képet, hogy mi történt áldozócsütörtökön a mennyben. Hogy áldozócsütörtökön mi történt itt lent a földön, azt elmondják az evangéliumok, amikor leírják, hogy a búcsúzás pillanatában mint álltak sóbálvánnyá meredten a tanítványok földbegyökerezett lábbal, mialatt Jézus mind magasabbra emeltetett és végül eltakarta alakját a felhő. Az evangéliumok híradásai nem is mondhatnak nekünk többet, mert hiszen azok csak a történelmet örökítik meg; csak azt írhatják le, amit emberi fül hallhat és emberi szem láthat. Ami ezen túl van, ami láthatatlan e világ számára, ahová csak Isten Lelke adhat betekintést, az titok marad előttünk. Ez a zsoltár arról beszél, hogy mi történhetett a mennyben azután, amikor az evangéliumok mennybemeneteli története elhallgatott.

Az elmúlt esztendő áldozócsütörtökjén egy egyszerű hívő ember beszélt nekem arról, hogy ő azon gondolkozik, milyen fogadtatást csinálhatott az Atya az Ő szeretett Fiának hazaérkezésekor a mennyországban. Ha van is ebben sok gyermeki elképzelés, az bizonyos, hogy az evangéliumok jogot adnak arra, hogy gondolkozzunk afölött, vajon milyen fogadtatása volt az egyszülött Fiúnak az Atyánál áldozócsütörtökön. Hiszen le van írva az evangéliumokban, hogy a tékozló fiú atyja is elébe ment a fiának, mikor az hazajött, átöltöztette, asztalt terített néki, amelyre mindent feltett, ami jó csak a háznál volt és nagy volt az öröm afölött, hogy hazajött az elveszett fiú. Le van írva az is, hogy mikor az idősebbik fiú jön haza, aki tele van durcássággal, az elé is kimegy az édesapja és kérleli, hogy jöjjön be, mert hazajött az elveszettnek hitt öccse. Ugyanitt van megírva az elveszett drachma története is, ahol a szegény asszony, mikor megtalálja az elveszett drachmát, nem fér öröme a szívébe s összehívja barátait, hogy megossa velük örömét. Ugyanitt van megírva szintén az is, hogy mikor egy bűnös ember megtér, a mennyben az Úr összehívja angyalait és nagy öröme van a mennyben. Ha tehát egy tékozló fiú hazatérésekor az apai háznál és a mennyben ilyen nagy ünnepet rendeznek, elképzelhetjük, mit jelenthetett az, mikor az egyszülött Fiú jött haza a mennyországba.

Vannak dolgok, melyek leírhatatlanok. Emberi szó nem képes kifejezni az emberi érzést. Az írás megörökíthet eseményeket, de azt, ami a szívben van, nem lehet megörökíteni. Meg lehet örökíteni filmen egy olyan jelenetet, amikor egy elhurcolt fiú, vagy apa megkopogtatja az ablakot és a bent lévők felismerik a várva-várt távollévőt. De nem lehet leírni azt a nyugtalanságot és felindultságot, ami úrrá lesz embereken, amikor váratlanul megérkezik szerettük. Gondoljunk Rhodé esetére, mikor a börtönből szabaduló Péternek megy ajtót nyitni. Ki tudná leírni, mi volt akkor Rhodé és a többiek szívében, mit éreztek akkor! Talán ők maguk sem tudnák ezt elmondani, hiszen vannak dolgok, amelyek kibeszélhetetlenek, megfogalmazhatatlanok. A legtöbb ember legmélyebb, legnagyobb, leghűvösebb érzéseiben olyan nyomorult, tehetetlen, gyarló néma emberré válik. Legnagyobb örömeit szóval nem tudja kifejezni, legnagyobb bánatát is csak könnyekben tudja megmutatni. Így érti meg az ember, hogy miért nem beszél többet nekünk az ige arról, hogy milyen fogadtatása volt az Úr Jézusnak a mennyben. Nem elemberiesítése az isteni dolgoknak, nem eltestesítése ez a szellemnek, ha mi erről beszélünk. Mert mi nem tudunk csak emberi szavakkal beszélni az Istenről. Csak emberi módon és emberi elképzeléssel tudunk gondolkozni is róla, ezért mondjuk azt a mennyországban áldozócsütörtökön történekről, hogy az Atya fogadja az Ő Fiát, az Úr Jézust. Azt nem írja meg a prófécia, hogy mit érzett az Atya és a Fiú akkor, mert az leírhatatlan, csak azt írja le, ami megfogható az ember szemében; azt, hogy mit mondott az Atya a Fiúnak.

Ez a zsoltár ezzel kezdődik: „Monda az Úr az én uramnak.” A magyar szövegben kétszer van ez a szó: úr. Az idegen szöveg két különböző szót használ. Azt írja: mondja Jahve, a Jehova Isten, akinek a nevét a zsidóknak nem volt szabad kiejteni -, tehát mondja az Isten, az Úr, az én uramnak, aki nem Isten és mégis Isten. Valami csodával határos tisztánlátással látott Dávid ebben az esetben. Három mondatot jegyez fel a prófécia az Atya és a Fiú közti beszélgetésből: 1. „Ülj az én jobbomon!”, 2. „Uralkodjál ellenségeid között!” 3. „Pap vagy te örökké.” Próbáljunk ennek a három mondatnak a mélyére nézni.

Az első mondat ez: „Ülj az én jobbomon”. Arról beszél, hogy az Atya az Ő Fiának dicsőséget ad a mennyben. Tudjuk, hogy az Úr Jézus dicsőség után nem vágyott. Ha ez után vágyakozott volna, akkor nem vágyott volna a Messiás dicstelen dicsősége után. Ha dicsőségre vágyott volna, akkor palotában született volna és nem istállóban; akkor a tanítványait nem egyszerű, írástudatlan emberek közül választotta volna és nem a bélpoklosok és vámszedők társaságában élt volna, hanem sereget gyűjthetett volna magának, hiszen azt várták is tőle, hogy a Dávid üres trónjára fog ülni és dicsőségesen fog uralkodni Izraelben. De Ő nem így cselekedett. Ha dicsőség után vágyott volna, akkor parancsolt volna az Úr 12 sereg angyalának, hogy megvédjék a gonoszok ellen, - de Ő nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem azért, hogy életét adja másokért. Nem kellett néki a dicsőség, hanem inkább megalázta magát. Pál apostol az Úr Jézus megalázott állapotát így írja le: egészen megüresítette magát, minden méltóságáról lemondott. De az Úr Jézus szívében ott volt a dicsőség utáni vágy, - nem az emberi hiúság szülte dicsőség-vágy, hanem az otthon, a menny után való vágy. Könnyebben megérti ezt az, aki nyomorult életkörülmények között élt bizonyos ideig, mikor azelőtt tiszta, rendes lakása volt és most a nyomorúságában oda, hazavágyik. Ez nem dicsőség után való vágy abban az értelemben, ahogy e világ érti és ez volt az Úr Jézusban is.

Gondoljunk János 17-re, ahol kiönti szívét az Úr Jézus az Ő mennyei Atyja előtt /4-5.vers/: „Atyám... én dicsőítettelek téged e földön... és most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál....” Hazavágyik az Úr Jézus erről a földről, amely nem hazája. Vágyódik az után, hogy innen, a sötétség világából az örök fényességbe mehessen. Vágyódik az után, hogy az emberek közül, ahol a gyűlöletnek a gonosz indulatai vették körül, eljuthasson az angyalok közé, ahol szeretik Őt, ahol mindenki néki zeng dicsőséget. Nem lehet csodálkozni azon, hogy

innen elvágynak, ahol minden visszatérítő Őelőtte. Vágyódik az után, ahol nincs bűn és betegség, ahol az Atya azt mondja néki: ülj az én jobbomra, most első leszel, eddig utolsó voltál. Néked adom a mennyei dicsőség örök koronáját, ülj az én jobbomon.

Kedves testvérek! Áldozócsütörtök ünnepe tehát a Krisztus öröme felett való örömnépe. Ha valaki ennek a mondatnak nem tud örülni, hogy Jézusnak azt mondta az Atya, hogy ülj az én jobbomon, hanem visszasírja az első tanítványokkal, hogy mennyivel jobb volna, ha itt élne Jézus és nemcsak a szívemmel, hanem a szememmel láthatnám Őt – hiszen minden nyomorúságban lévő ember ezután vágyódik –, hogy így mondhassem el néki könnyörgéseimet és hogy a két fülemmel és ne csak a hitemmel halljam azt, amit Ő felel az én könnyörgéseimre, - mindenki aki így gondolkozik – az nem Jézust szereti, hanem önmagát. Mert ha Jézust szeretné, akkor nem kívánná tőle azt, hogy élje tovább a teste korlátozott nyomorult földi életét. Ugyanezt kell látnunk legtöbbször a koporsók mellett álló hozzátartozóknál: nem valóság számukra az örök élet, vagy nem szeretik eléggé azt, akit siratnak, - mert ha eléggé szeretnék és ha realitás volna számukra a mennyország, akkor örülnének annak, hogy szerettük az Atyához megy, hogy ebből a nyomorult életből elvétel, és ha ennek az az ára, hogy én most őt nem látom, hogy talán kenyérkereső kezét nélkülözöm kell, nékem meg kell hoznom boldogan ezt a áldozatot azért az örömeért, ami végigsuhan annak orcáján, akit én jobban szeretek.

Mindenki tehát, aki áldozócsütörtökön ezekkel a gondolatokkal él, mint a tanítványok is éltek, az vegye tudomásul, hogy az Úr angyala azt mondja: mit álltok itt, nézvé a mennybe, az a Jézus, aki elment, vissza fog jönni, ti menjetek el és végezzétek a dolgotok. A Jézus örömeben való osztozást kívánja tőlünk az első atyai mondat.

Azt mondja másodszer az Atya a Fiúnak: „Uralkodjál ellenségeid között!” Jézusnak gyermekkorától fogva ellenségek között kellett élnie – ez nyilvánvaló mindenki előtt – mert hiszen, ha nem is voltak kimondott ellenségei, azok, akik nem nyitottak előtte hajlékot, azok mégis csak ellenségei voltak. A heródesi gyermekgyilkosságtól kezdve mindaddig, amint elmondta, hogy minden elvégeztetett, addig mindig ellenségek között kellett élnie még a családjában is, még a tanítványai között is. Az ember azt gondolná, hogy mikor az Úr Jézus hazamegy, kiemeltetik ellenségei közül. Ez a második mondat azonban azt mondja, hogy az Úr ellenségei megmaradnak az Ő mennybemenetele után is. Az Úr diadalma tehát nem abban áll, hogy megsemmisíti ellenségeit, hanem abban, hogy uralmat kap felettük. Az ellenség megmarad, de Ő uralkodni fog rajta. Azt mondja az Ige, hogy ellenségeit számolyul veti lábai alá az Úr. Meg fognak ellenségei hunyászzkodni előtte s Ő, mint eleven számolyra, teszi nyakukra átszögezett lábait. Lehet, hogy ellenséges tekintettel fognak nézni rá és akarnak majd szabadulni, de az Úr Jézus uralkodni fog felettük. Tudod, mit jelent ez számunkra, testvérem? Hogy Istennek, az Ő ügyének ma is vannak ellenségei és mindig is lesznek, de Isten népének nem szabad kétségbeesni, mert az Úr uralkodik ellenségei fölött. Ha nem látom is az Ő uralmának érvényesülését, akkor is tudnom kell, hogy Ő uralkodik. Ha tehát a Sátán meg is nyomorgat engem és úgy érzem, hogy nem bírom a harcot, fel kell emelnem arra a tekintetemet, akiről meg van írva, hogy győző vitéz és tudnom kell, hogy Ő erősebb, mint a Sátán, mert az Atya így rendelkezett. Ez ellen nem tud tenni az ember. Ahogy nem lehet megváltoztatni azt, hogy reggel világos legyen, úgy nem lehet megakadályozni azt, hogy az Úr uralkodjék az ellenségei között. Eljön az Úr dicsősége örömeinek ideje.

De áll ez testvéreim nemcsak az ősellenséggel kapcsolatban, hanem minden emberi ellenséggel kapcsolatban is. Ha közöttünk vannak olyanok, akik úgy érzik, hogy az ő ellenségei is azok, akik az Úr ellenségei, azok emeljék fel a fejüket és tudják meg, hogy elhangzott a nagy mondat: „Uralkodjál ellenségeid között!” Mint ahogy teremtő szavára meglett e világ és

megelevenedett a föld, mert az Úr szava ellenállhatatlan. Ugyanígy hangzott el ez a mondat is: „*Uralkodjál ellenségeid között!*”

A harmadik mondat ez: „*Pap vagy te örökké*”. Mikor ezt olvassuk, nem szabad a mai papra gondolnunk, hanem az ótestamentom papjára, a főpapra, arra, aki minden esztendőben a nagy engesztelés napján leölte az áldozati állatot a nép bűneiért és annak vérével egyszer egy esztendőben joga volt bemenni a szentek szentjébe, ahol kiöntötte a vért az Úr előtt engesztelésért a nép bűneiért. Az Úr önmagára alkalmazta ezt a képet. Ő az örök főpap, aki saját magát áldozta, hogy engesztelést szerezzen az Ő népének. Most azt mondja az Atya a Fiúnak, hogy ez maradsz itt is, itthon is, örök főpap, aki előttem képviseled a nyomorult bűnös embert. Tudod mit jelent ez testvérem? Hogy neked, nyomorult embernek, aki küzködöl a bűneiddel, aki felkelsz és újra elvágódol, téged van, aki képvisel az Atyánál, van egy csodálatos védőnk ott, ahol intézik az én sorsom és a világ sorsát. Jobban véd ő, mint a legjobb védőügyvéd, mert szeret engem; nemcsak a tudományával véd, hanem a szívével. Annyira szeret, hogy a szívevérét adta értem. És mikor elborul az Isten szeme a bűn miatt, akkor odaáll az én Alkotóm és Teremtőm elé és azt mondja: Atyám, bocsáss meg nekik.

Egyszer Pál apostol írt egy szökött rabszolga érdekében a gazdájának és az írta: amit vétett ellened, azt nekem ródd fel, én megfizetem. Tudod-e testvérem, hogy mikor a nagy leszámolás lesz az Atyánál, mikor az Úr az én életemet mérlegre teszi és megállapítja, hogy büntetésnél egyebet nem érdelek, akkor feláll valaki mellettem, az én főpapom, aki nem felejtett el engem a mennyországban sem, és odaáll az én Teremtőm elé és azt mondja: bocsásd meg néki, amit ellened vétett, ródd azt fel nekem és én megfizetem, a piros véremmel fizetem meg én, a Te Fiad, a Jézus Krisztus.

Milyen csodálatos békesség és biztonság tölti el a vergődő és nyugtalan emberi szívet akkor, mikor hallja az Isten ajkáról, az örök Úr ajkáról az elismerést: Jól vagyok, csak légy pap mindörökké; csak könyörögj az én tékozló gyermekeimért, én meghallgatlak.

Ennyit látott Dávid, mi ma sokkal többet látunk. Mi tudjuk, hogy a mi Urunk nem csak azért van a mennyben, hogy uralkodjék, hogy örök főpapunk legyen, hanem azért is, hogy ott hajlékot készítsen nekünk, mint ahogy a szerelmes készít családi fészket az ő szerelmesének. Úgy készít hajlékot, hogy azt akarja, hogy minden, ami ott van, azt hirdesse, hogy valaki nagyon szeret engem.

Bárcsak legalább annyit látnánk mindebből, mint amennyit Dávid látott.
Ámen.